je wilt. En kom dan eten!" — „Dank u, tot uw dienst, kolonel," antwoordde hij lachend.

Zij aten in de groote met hout betimmerde zaal waarin het geheele college van kardinalen gemakkelijk plaats had kunnen vinden. Een groote kroon straalde over de reusachtige tafel, maar haar schijnsel was te zwak om de geheele zaal te verlichten. De hoeken lagen in het donker. Groote beukenblokken laaiden in de open schouw, want de avonden waren nog koel.

Heinersdorff vroeg:

„Eet u hier ook als u alleen is, grootmoeder?"

„Natuurlijk, waar zou ik anders eten? Ik kan toch niet in de keuken bij de dienstboden gaan zitten?"

„Natuurlijk; maar, zegt u mij eens, bent u niet bang, zoo alleen, in deze groote manège?"

Zij lachte luid.

„Bang? Waarvoor zou ik bang zijn, kereltje? Ik ben alleen bang voor domheid en die laat ik hier niet binnen."

„Maar u moet u toch vervelen grootmoeder. Vooral gedurende die lange winteravonden."

„Ik verveel mij nooit. De pastoor komt dikwijls en vertelt mij van zijn zorgen. De lieden willen namelijk heelemaal niet meer vroom zijn! En een anderen keer zijn het de rentmeester en zijn vrouw die hier komen. Maar," vervolgde zij, „ik ben toch maar 't liefste alleen."

„Nu, ik kan wel weer vertrekken," lachte hij.

Zij dreigde hem met haar mes.

„Zeg eens, speel nu niet met mij."

„Nu vooruit dan maar, grootmoeder," verzocht hij.

„Wanneer ik alleen ben dan lees ik de kranten en lach mij een bochel over de domheden die bij jullie in de wereld geschieden."

„U heeft gemakkelijk lachen!"

„Moet ik mij dan ergeren? Ik denk er niet aan."

Hij legde zijn vork neer en leunde met een zucht in zijn stoel.

„Heb je genoeg gegeten, jongen?" vroeg de grootmoeder bezorgd.

„Nu, en òf. Ik kan mij niet meer bewegen".

„Jij bent ook een held! De tegenwoordige menschen hebben geen maag meer."

Zij schelde. De bediende begon aftenemen.

„Wat drinken wij voor 't feest van vanavond joggie?" vroeg zij. „Wil je rooden of witten wijn?"

„Liever rooden wijn."

„Goed dan. Wij hebben een fabelachtige Château Yquers in den kelder. Eerste klasse kan ik je verzekeren."

Zij klapte met haar tong.

„Let op Jozef. Zeg aan Poldi dat zij naar den kelder gaat en een van de flesschen haalt die rechts heelemaal in den hoek liggen, en die een beetje warmt."

„Zeer goed, mevrouw."

„Hier is de sleutel van den kelder."

De bediende keerde zich om om weg te gaan.

Zij vroeg geslepen lachend aan haar kleinzoon:

„Eén flesch zal echter te weinig zijn, geloof je ook niet, jongen?"

Hij antwoordde weifelend:

„Ik weet 't niet, maar dat zeg ik u: ik laat mij door u niet onder tafel drinken."

Zij schudde van 't lachen en riep den bediende achterna:

„Hallo! Poldi moet twee flesschen brengen!"

„Zeer goed, mevrouw."

Toen de wijn in de glazen fonkelde stak zij een sigaar aan en schimpte na de eerste trekken:

„Die trabucos worden steeds slechter!"

„Alles wordt slechter, grootmoeder."

„Zeker, zeker."

Zij hief haar glas op en klonk met hem.

„Lang zal je leven jongen, en gezond blijven!"

„U ook, grootmoeder."

Zij dronk haar glas uit tot op den bodem.

„Daar komt niets van in. Uitdrinken! Schaam je. Zoo een jonge man! Leeg!"

Hij moest gehoorzamen.

„Een goed wijntje, wat?"

„Uitstekend, maar een beetje zwaar," meende hij bedenkelijk.

„Belachelijk. Die wijn doet je niets."

Zij rookten een poos zwijgend; dan zeide de grootmoeder:

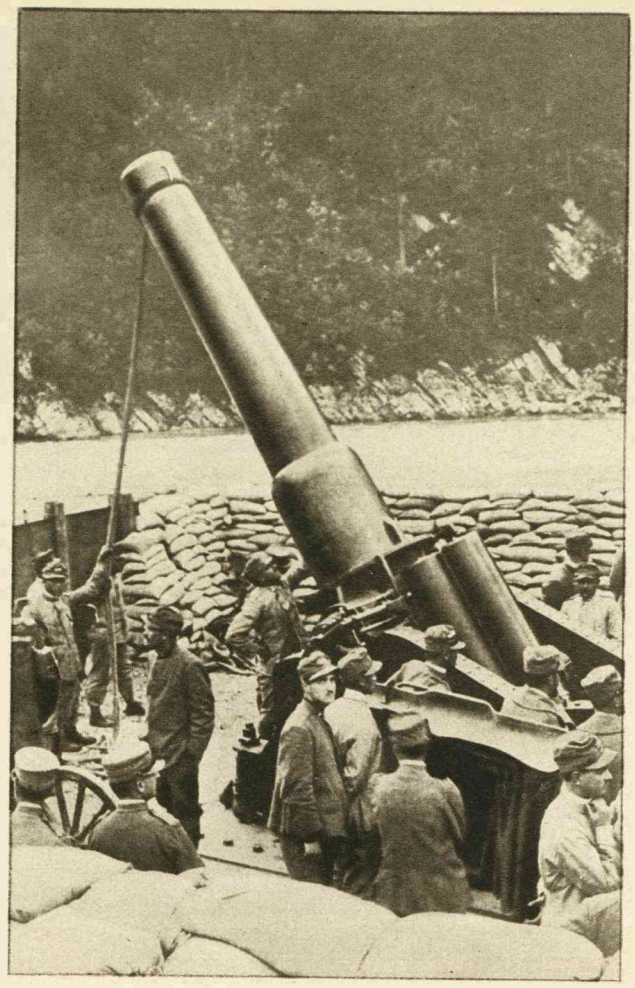
„En nu vooruit er mee, mijn jongen. Vertel op!"

Hij antwoordde nadenkend:

„Ik weet heelemaal niet waarmee ik moet beginnen."

„Altijd met 't lastigste."

„Nu dan, vóór alle dingen:

AAN DE ISONZO.

Een Oostenrijksche artilleriestelling aan de rivier de Isonzo, waar de strijd tusschen Oostenrijk en Italië het hevigst woedt. Het stuk geschut is aan beide zijden door een wal van zandzakken gedekt, waardoor ook de bedieningsmanschappen voor geweervuur vrijwel zijn beschermd.

ik ben niet met verlof hier, grootmoeder." — „Wat beteekent dat?"

„Ik ben heelemaal uit den dienst."

Zij keek hem aan als begreep zij hem niet dadelijk, sloeg met haar vuist op de tafel dat de glazen rinkelden en riep:

„Donnerwetter! Dat is het verstandigst wat een Heinersdorff sedert honderd jaren heeft gedaan. Prosit, jongen!"

Zij klonk met hem en hij moest haar gezondheid drinken. Haar oogen schitterden van vroolijkheid.

„En heb je nu heusch en werkelijk den geheelen militairen dienst aan den kapstok gehangen?"

„Ja."

„Hoe is dat dan gebeurd?"

Hij vertelde haar, zonder Golubjew te noemen, van de uitdaging van luitenant Vidakovitch en van de noodwendigheid om ontslag te nemen, daar hij niet met dien kerel wilde duelleeren.

Zij hoorde hem vol bewondering aan en zeide daarna hoofdschuddend:

„Jongen, jongen, waar heb jij je verstand vandaan gekregen? Je praat waarlijk juist zoo alsof je geen Heinersdorff maar een Ihlefeld was."

„Niet arrogant worden, grootmoeder!"

„Ja dat is waar: jullie bent altijd heel dapper geweest en hebt je leven gegeven voor God, Keizer en Vaderland, maar verstandig, wees niet boos, jongen, verstandig zijn jullie nooit geweest."

„Dat begrijpt u niet, grootmoeder."

„Best. Ook al goed. Hoofdzaak is maar dat je de uniform hebt uitgetrokken."

„Dat is me zwaar genoeg gevallen."

Ze riep daverend:

„Maak je niet belachelijk! Is dàt dan een beroep voor jou? Heb jij 't noodig om als Capitano rond te loopen, „geeft acht" te staan en oorlogsplannen te teekenen die geen waarde hebben?"

„Als iedereen zoo sprak als u, dan zou 't leelijk met ons gesteld zijn."

Zij dronk een teug en antwoordde boos:

„Leelijker kan 't heelemaal niet worden mijn zoon. De Oostenrijkers zijn niet meer te helpen, geloof me. Ze zijn weekelijk en besluiteloos, ze hebben geen zelfbewustzijn en geen eenheid; de duivel moge ze halen. Ik ben maar een oude, domme vrouw; dat behoef je me niet te vertellen. Ik ben sedert '66 hier niet vandaan geweest, maar ik ken Oostenrijk beter dan jullie allemaal, die midden in 't leven staan. Jullie zien niet in hoe dit land in de laatste vijftig jaar omlaag gegaan is."

Hij wilde een tegenwerping maken.

„Laat mij uitpraten! Ik was nog in Venetië en in Milaan toen die plaatsen Oostenrijksch waren. Je kunt je nu niet eens meer voorstellen wat dat beteekende. Wij hebben Venetië en Lombardië afgegeven, omdat wij volgzaam en zoete kinderen waren."

Hij zeide glimlachend:

„U kunt toch de wereldgeschiedenis niet verbeteren?"

„Ach wat, wereldgeschiedenis! Wanneer wij niet zulke slappelingen waren, zouden wij voor ons een geheel andere wereldgeschiedenis maken.

Hij klonk met haar.

„Laten wij die domme politiek met rust, grootmoeder!"

„Ja, dat levert toch niets op, daarin heb je gelijk, jongen. Ik lach meestal ook om al dien onzin, maar soms loopt bij mij de gal toch over als ik lees wat bij ons al niet mogelijk is. Daar reizen bijvoorbeeld Oostenrijksche afgevaardigden naar Rusland en naar Servië en stoken daar tegen Oostenrijk. Is zoo iets ergens anders op de wereld mogelijk dan bij ons? Als ik de Keizer was zou ik de kerels bij hun terugkeer aan den eersten den besten zwart-gelen grenspaal doen ophangen."

Daarop kon hij niet antwoorden.

De grootmoeder zeide bitter:

„Maar per slot van rekening, wat gaat mij dat alles aan! 't Doet mij genoegen dat je je nu zelf een beetje zult bekommeren over je goed."

„Eigenlijk ben ik hier heelemaal overbodig," bracht hij daartegen in. „U kunt dat veel beter dan ik."

„Best mogelijk en ik ben ook nog gezond en sterk, maar op een of anderen dag word ik toch opgeroepen voor het laatste rapport."

„Wel neen," schertste hij, „u zult allen overleven."

„Daarmee zeg je me niets vriendelijks," antwoordde zij ernstig. „Zoo mooi en pleizierig was mijn leven niet. Ik wil ook eindelijk mijn rust hebben."

Hij beproefde haar op te vroolijken.

„Schaam u, grootmoeder. U wordt beneveld. U verdraagt niets meer."

„Oho," lachte zij. „Ik sta je nog mijn jongetje! Prosit! Ad fundum!"

Nadat zij gedronken had, zeide zij:

„Je kunt, zoolang ik het beheer voer, je met een of ander tijdverdrijf bezig houden."

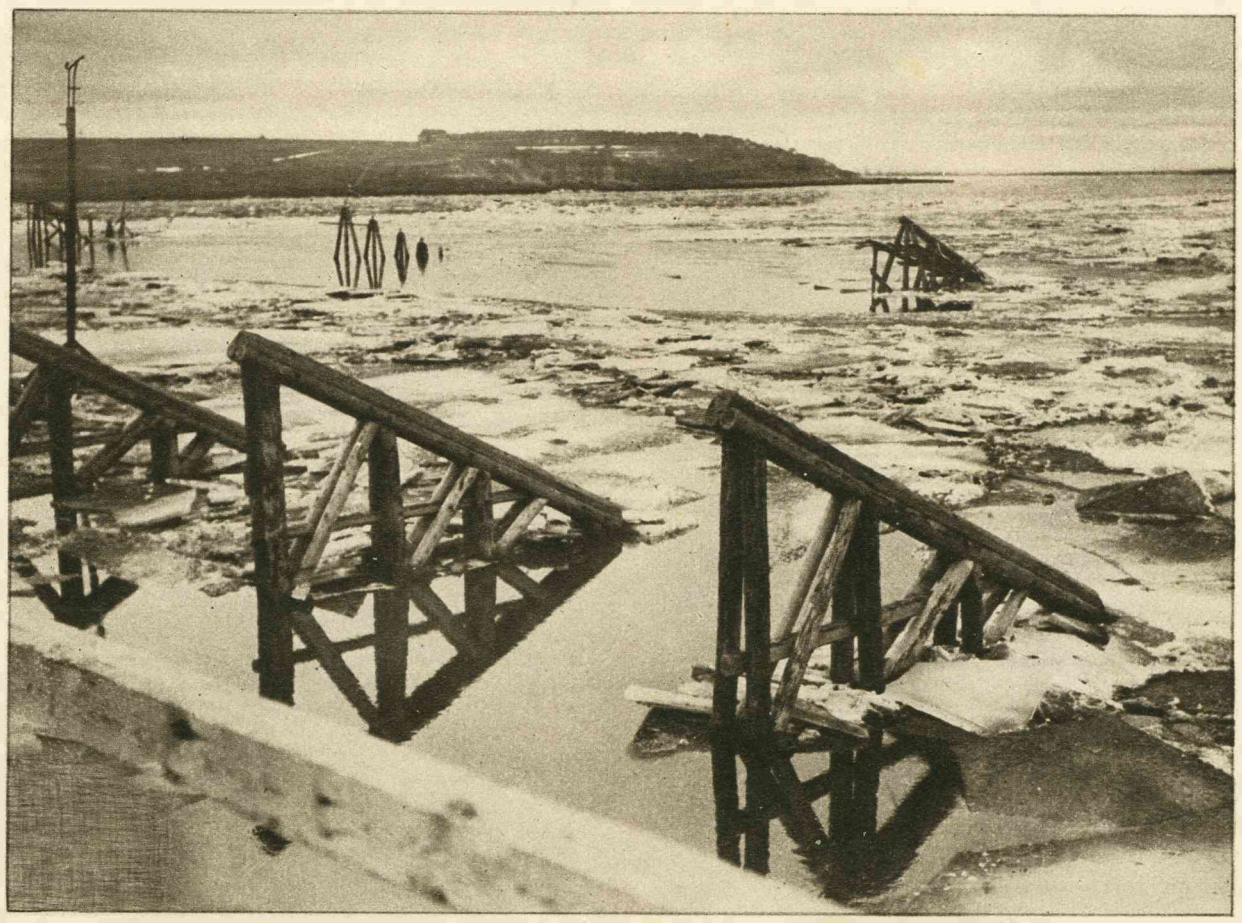
„Wat dan, bijvoorbeeld?"

„Laat je tot afgevaardigde kiezen. Dat kan direct gebeuren. Ik behoef daarom alleen maar een woord met den pastoor te spreken."

Hij weerde met beide handen af.

„In hemels naam! Dat ontbrak mij nog maar. Ons parlement! Dat is wel het naarste van alle narigheden. Ze klappen elkaar aan en vechten om aanplakborden en taalbesluiten. Er is daar niet een die opstaan en zeggen zou: Vrede. Weest één!

(Wordt vervolgd).

DE VELDTOCHT IN RUSLAND.

„Generaal Winter," de grootste en lastigste vijand van de Duitschers in Rusland, heeft zijn intrede in al zijn gestrengheid in dit land reeds gedaan. Dikke ijsschollen maken de rivieren, die dikwijls voor de Duitschers noodzakelijke verbindingswegen zijn, onbevaarbaar; sneeuwbuien, die vaak dagenlang aanhouden, belemmeren niet weinig de krijgsoperaties. Geen wonder dus, dat de strenge Russische winter, den geest der troepen, die aan een dergelijk klimaat niet gewend zijn, ondanks alle voorzorgen van den generalen staf wat kleeding en voeding betreft, terneerdrukt. Onze foto geeft de rivier de Vistulu in bevroren toestand.